

ALEGEREA ȘI ÎNTRONIZAREA ÎNALTPREASFINȚITULUI PĂRINTE IOAN SELEJAN ÎN SLUJIREA DE ARHIEPISCOP AL TIMIȘOAREI ȘI MITROPOLIT AL BANATULUI

În zilele de 16 și 17 decembrie 2014, la Reședința patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, s-a desfășurat ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

În prima zi, după deschiderea lucrărilor, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a prezidat ședința Sfântului Sinod pentru alegerea ierarhului titular în scaunul vacant de Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului.

În zilele de 6 și 7 noiembrie 2014, Sinodul mitropolitan al Mitropoliei Banatului în consultare cu Adunarea eparhială a Arhiepiscopiei Timișoarei au desemnat prin vot secret drept candidați pe Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop onorific Ioan Selejan, Episcopul Covasnei și Harghitei, Preasfințitul Părinte Dr. Lucian Mic, Episcopul Caransebeșului și Preasfințitul Părinte Dr. Sofronie Drincec, Episcopul Oradiei.

După primul tur de scrutin niciunul dintre cei trei candidați desemnați nu a întrunit numărul necesar de voturi (jumătate plus unu din numărul total de voturi valid exprimate) pentru a fi ales.

În continuare, a fost organizat un al doilea tur de scrutin între Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop onorific Ioan Selejan, Episcopul Covasnei și Harghitei, și Preasfințitul Părinte Dr. Lucian Mic, Episcopul Caransebeșului.

Sfântul Sinod a ales prin vot secret pe Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop onorific Ioan Selejan în scaunul vacant de Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului cu 26 de voturi din 45 de voturi valid exprimate urmând ca întronizarea noului Mitropolit al Banatului să aibă loc duminică, 28 decembrie 2014, în Catedrala mitropolitană din Timișoara.

*

Înaltpreasfințitul Părinte Ioan Selejan, Mitropolitul ales al Banatului, s-a născut pe 14 noiembrie 1951, în localitatea Pietrani din județul Bihor, fiind al patrulea copil al familiei.

A absolvit Liceul „Constantin Brâncuși” din Oradea și Facultatea de Instalații și Automatizări din București. După 4 ani de la terminarea studiilor

universitare merge la Mănăstirea gorjeană Lainici, unde îmbrățișează viața de monah. Urmează cursurile Seminarului Teologic din Craiova, iar 1990 absolvă Institutul Teologic de grad universitar din Sibiu. În același an este hirotonit ierodiancon la Mănăstirea Lainici și ieromonah la Tismana.

Între anii 1990 și 1994 a fost stareț al Mănăstirii Lainici. Își continuă studiile teologice la Institutul Biblic din Ierusalim, unde a urmat două doctorate: unul în Studii Biblice și altul în Egiptologie și Orientalistică.

În anul 1994 a fost hirotesit arhimandrit și numit Superior al Așezămintelor Românești de la Ierusalim.

Adunarea Națională Bisericească, în ședința din 11 ianuarie 1994, a hotărât înființarea Episcopiei Covasnei și Harghitei iar Înaltpreasfințitul Părinte Ioan a fost ales episcop al acestei Eparhii pe 12 iulie, în același an.

În 20 de slujire în acest colț de țară, episcopul Ioan a reușit cu multă jertfă și credință să păstreze neîntinată conștiința de neam român ortodox, a știut să păstreze un dialog deschis și corect cu cei de altă credință și naționalitate. Pentru tăria și curajul său mărturistior în acest ținut unde românii sunt minoritari, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan a fost ridicat la rangul de Arhiepiscop onorific în anul 2009.

A înființat și restaurat mai multe locașuri de cult, a înființat mai multe instituții culturale menite să susțină educația românilor și păstrarea tradițiilor. Înaltpreasfinția Sa are și o bogată activitate editorială, publicând de-a lungul timpului sute articole și mai multe cărți. A participat la conferințe naționale sau internaționale și a reprezentat, de mai multe ori, Biserica Ortodoxă Română la întruniri internaționale. A primit numeroase premii și distincții iar în 2001 i s-a conferit Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Comandor din partea Președintelui României pentru „slujirea cu cinste, evlavie și dragoste de oameni a Cuvântului lui Dumnezeu”.

*

Cu o zi înainte de ceremonia întronizării de la Catedrala mitropolitană a avut loc primirea nou alesului Arhiepiscop și Mitropolit Ioan la hotarul dintre județele Hunedoara și Timiș în dreptul localității Coșevița. Au fost de față Preasfințitul Episcop vicar Paisie Lugojanul împreună cu P.On. Părinți consilieri de la Centrul Eparhial, Protopopii eparhiei, stareți și starețe, clerici și numeroși credincioși. Prezent a fost și domnul Titu Bojin președintele Consiliului Județean Timiș. În momentul întâlnirii celor veniți de pe plaiurile Covasnei și Harghitei cu cei de pe plaiurile bănățene s-a produs o efuziune sufletească de mare simțire ortodoxă și românească. Practic cei care au venit au colindat și au adus prin cântarea vestea Nașterii Mântuitorului în Betleemul Iudeii. Între cei care au venit și cei care erau la fața locului nu a existat nici o diferență, cele cei care s-au întâlnit comportându-se de parcă s-ar fi cunoscut de când e cerul și pământul. Nici o patimă omenească și nici un gând rău n-au putut să umbrească această unitate

de credință de neam și de grai a românilor prezenți. A urmat întâmpinarea tradițională cu pâine și sare după care luat cuvântul Preasfințitul Părinte Paisie Lugojanul care în alese cuvinte a exprimat bucuria clericilor și credincioșilor din Mitropolia Banatului pentru primirea noului lor Arhipăstor. La rândul său Înaltpreasfințitul Părinte Ioan a mulțumit pentru buna primire făgăduind că de acum cu ajutorul lui Dumnezeu va purta spre biruință „crucea Banatului. Aceeași bucurie a întâlnirii întru Hristos s-a simțit și în salonul oficial de pe Aeroportul din Timișoara, unde cei prezenți au interpretat împreună colinde tradiționale până la sosirea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel.

*

Ceremonia de întronizare a Înaltpreasfințitul IOAN Selejan în demnitatea de Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului a fost săvârșită de Preafericitul Părinte DANIEL, Patriarhul României în ziua de 28 decembrie 2014, în Catedrala mitropolitană din Timișoara.

La eveniment au fost prezenți înalți demnitari de stat, reprezentanți ai autorităților locale, civile și militare, personalități din lumea academică și culturală, numeroși preoți, călugări și credincioși.

Sfânta Liturghie și slujba de întronizare au fost oficiate de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, împreună cu un sobor de ierarhi după cum urmează: Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Înaltpreasfințitul Părinte Laurențiu, Mitropolitul Ardealului,

Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Mitropolitul Olteniei, Înaltpreasfințitul Părinte Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, Preasfințitul Părinte Lukian, Episcopul ortodox sârb al Ungariei și administrator al Eparhiei ortodoxe sârbe din Timișoara, Preasfințitul Părinte Sofronie, Episcopul ortodox român al Oradiei, Preasfințitul Părinte Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaiei, Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului, Preasfințitul Părinte Petroniu, Episcopul Sălajului, Preasfințitul Părinte Gurie, Episcopul Devei și Hunedoarei, Preasfințitul Părinte Daniel, Episcopul Daciei Felix, Preasfințitul Părinte Siluan, Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria, Preasfințitul Părinte Paisie Lugojanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei și Preasfințitul Părinte Emilian Lovișteanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului.

*

În cuvântul de învățătură rostit după citirea pericopei evanghelice rânduită la Duminica după Nașterea Domnului, Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL a spus următoarele:

Duminica după sărbătoarea Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este și ultima duminică din anul acesta, ne înfățișează două evenimente din viața Domnului nostru Iisus Hristos, și anume fuga în Egipt a Maicii Domnului împreună cu dreptul Iosif, purtând cu ei pe Pruncul Iisus, și împlinirea groazniciei porunci a lui Irod de a ucide pe toți copiii din Betlem și împrejurimi, cu scopul de a omorî și pe Iisus.

Evanghelia acestei duminici este plină de semnificații duhovnicești întrucât ne arată planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii, dar și contradicțiile istoriei omenirii robite de păcat și de moarte.

La puțin timp după Nașterea Sa, Pruncul Iisus se află în primejdie de moarte, deoarece regele Irod căuta să-Lucidă. Vedem, așadar, că viața lui Iisus Hristos este de la început îndreptată spre suferință, așa cum a prevăzut proorocul Isaia când vorbea despre Slujitorul Domnului ca fiind un „om al durerilor și cunosător al suferinței” (Isaia 53, 3).

Pe de o parte, evenimentele pe care le descrie Evanghelia de astăzi se desfășoară dramatic, întrucât bunătatea și generozitatea păstorilor și a magilor arătate Pruncului Iisus sunt umbrite de răutatea invidiei și a dorinței pătimașe de stăpânire a lui Irod, regele Iudeii. Pe de altă parte, se vede că în planul lui Dumnezeu, Care cunoaște cum se manifestă natura umană robită de păcat și pândită de moarte, există o lucrare sfântă care biruiește răutatea demonilor și a oamenilor din lume, astfel încât Dumnezeu salvează viața oamenilor prizoniți și transformă fuga în salvare și înstrăinarea în binecuvântare.

Pruncul Iisus Se naște într-o călătorie. El nu Se naște în casa mamei Sale din Nazaretul Galileii, ci în Betleemul Iudeii, și nici măcar într-o casă, ci într-o

peșteră, pentru că în casa de oaspeți din oraș nu mai era loc. De aceea, în otpustul sau apolisul sărbătorii Nașterii Domnului se spune: „Cel ce în peșteră S-a născut și în iesle S-a culcat pentru mântuirea noastră”.

Mai târziu, când va fi om adult, Iisus va spune: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul” (Luca 9, 58). Din cauza ostilității celor din cetate, El Se va muta din Nazaret și va locui în gazdă la Capernaum, în casa Apostolului Simon Petru. Ca om, Iisus Hristos este viețuitor pe pământ, dar nu Se leagă de nimic din lumea pământească instabilă și trecătoare, pentru a ne arăta că destinația ultimă a oamenilor sau cetatea lor stătătoare și definitivă este Împărăția cerurilor. Bucuria pe care o aduc îngerii Maicii Domnului și dreptului Iosif, când cântă la Betleem: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14), este foarte curând umbrită de neliniște și amenințare cu moartea din partea regelui Irod, cu totul robit de patima puterii lumești și a slavei deșarte.

De Nașterea lui Hristos se bucură păstorii oilor, dar regele Irod Idumeul, conducătorul tiranic al iudeilor, se întristează, întrucât el consideră că Pruncul născut în Betleem poate fi cineva care, într-o zi, i-ar putea lua împărăția. De aceea, Irod poruncește ca toți copiii din Betleem și împrejurimi să fie uciși, pentru ca, odată cu ei, săucidă și pe Pruncul Iisus. Magii, venind de la Răsărit, din țări îndepărtate, I s-au închinat Pruncului Iisus și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă, însă regele țării în care S-a născut Iisus hotărăște ca Acesta să fie ucis. Iată, cât de contradictorie este lumea robită de răutate și ură.

Pentru a scăpa cu viață, Pruncul Iisus trebuie să Se adăpostească în Egipt, în țară străină. După o vreme însă, El se va întoarce în pământul lui Israel, fiindcă între timp Irod Idumeul a murit, iar în locul lui domnea fiul său, Arhelau. Dar și acesta, ca și tatăl său, plin de cruzime, putea fi o primejdie pentru viața Pruncului Iisus. De aceea, Pruncul este dus în Galileea, numită „Galileea neamurilor”, pentru că acolo locuia un amestec de neamuri sau etnii diferite. De fapt, atât Nașterea lui Iisus în Betleem și fuga sau exilul Lui în Egipt, cât și stabilirea Lui în orașul Nazaret au fost prevestite de profeți cu mai multe veacuri înainte (cf. Miheea 5, 1; Osea 11, 1).

Observăm, deci, cum Dumnezeu a anunțat cu veacuri înainte, prin profeți, evenimente din istorie care au o semnificație duhovnicească deosebită. Chiar și uciderea copiilor nevinovați din Betleem și împrejurimi, la porunca regelui Irod, a fost prezisă de Ieremia prorocul prin cuvintele: „Glas s-a auzit în Rama, plângere și tânguire multă. Rahila își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că nu mai sunt” (Ieremia 31, 15). Înțelegem, așadar, că Mântuitorul Iisus vine într-o lume a violenței, robită de păcat și de moarte, de răutate și invidie în care foarte adesea crima sângeroasă se întinde și asupra vieții celor nevinovați.

După sărbătoarea Nașterii Domnului, în luna decembrie, în zilele de 27, 28 și 29, prăznuim o mulțime de martiri sau mucenici: pe Sfântul Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan, pe cei 20.000 de mucenici arși în Nicomidia și pe cei 14.000 de prunci din Betleem și împrejurimi uciși de Irod. Prin uciderea pruncilor din Betleem, înțelegem că încă de la începutul vieții Sale pământești Mântuitorul Iisus Hristos Se îndreaptă spre jertfă, spre Cruce, mai precis va trece prin moarte, ca apoi să învieze și să dăruiască lumii viață veșnică, vindecând omenirea de păcat și moarte.

De aceea, Nașterea Domnului Iisus Hristos poartă deja în ea arvuna Crucii și a Învierii Sale. În mod minunat, vedem cum Dumnezeu schimbă răul în bine. Mântuitorul Iisus Hristos merge în Egipt deși acesta era considerat de evrei ca fiind pământul robiei și al idolatriei păgâne. Odată poporul evreu a fost dus în Egipt ca popor de sclavi sau robi, iar mai târziu, prin Moise, a fost eliberat din robia lui Faraon. Acum însă vedem că Iisus binecuvântează Egiptul prin fuga Sa ca Prunc în această țară și apoi revine în pământul lui Israel, împlinindu-se cuvintele prorocului, care zice: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1). Prin aceasta, Evanghelia ne mai arată că nu numai poporul ales este chemat la mântuire, ci și neamurile păgâne reprezentate prin țara Egiptului, în care Pruncul Iisus a primit adăpost pentru un timp. Așadar, Iisus cunoaște exilul de mic copil. Dar suferința exilului a fost transformată în biruință a vieții, o încercare grea pentru El a devenit o binecuvântare pentru alții.

Binecuvântarea dăruiată Egiptului care L-a adăpostit pe Iisus se va vedea câteva secole mai târziu, când în pustiile Egiptului a înflorit viața duhovnicească a monahilor care au fugit de lume, pentru a-și salva sufletul de păcate

și a dobândi mântuirea sau viața veșnică. Lupta cu patimile egoiste ale naturii umane căzute în păcat, ca lăcomia de avere, de putere și de plăcere, lupta cu ispitele demonilor invidioși și vicleni, constituie asceza sau nevoița principală a monahilor, ca înviere a sufletului din moartea spirituală cauzată de păcat și ca pregătire pentru Învierea de obște sau universală. Faraonii Egiptului păgân exprimau prin piramidele lor înalte și ascuțite, concentrate spre cer, dorința lor de nemurire. Însă monahii creștini ai Egiptului de mai târziu au găsit în adâncul inimii lor învierea și nemurirea prin unirea lor cu Hristos Cel Răstignit și Înviat, Izvorul vieții și al bucuriei veșnice.

Evanghelia ne mai arată că, la revenirea din Egipt, Pruncul Iisus este dus în Nazaretul Galileii, iar acest fapt are o semnificație misionară și mântuitoare. „Galileea neamurilor” (Isaia 8, 23) era o prefigurare a popoarelor care vor primi credința în Hristos și se vor creștina. Mântuitorul Iisus știa că Galileea era socotită de mulți evrei ca fiind o provincie puțin importantă. Totuși, El acceptă să locuiască o parte a vieții Sale (copilărie și tinerețe) în Galileea, alături de oameni diferiți și necăjiți, refugiați și săraci care au venit aici din alte țări. Între acești oameni de neamuri diferite va crește Pruncul Iisus. Tocmai prin această prezență a Lui în Galileea, se arată smerenia Lui și dragostea Lui față de toți oamenii. Iisus este prieten cu cei săraci, solidar cu străinii exilați sau refugiați, apropiat de cei marginalizați și disprețuiți, pentru că vede în toți valoarea infinită și unică a fiecărui om, creat după chipul lui Dumnezeu, dincolo de rangul lui în societate, poziție centrală sau supraviețuire marginală, dincolo de bogăție sau sărăcie,

dincolo de orice clasificare sau judecată omenească individuală ori colectivă. El a venit în lume pentru mântuirea tuturor oamenilor.

Când nu se mai află oameni buni care să-L ajute pe Pruncul Iisus, vin îngerii din cer să-L apere, să-L ocrotească.

Îngerul îi spune în vis lui Iosif: „Ia Pruncul și pe mama Sa și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod va căuta Pruncul ca să-Lucidă” (Matei 2, 13).

Observăm că îngerul a spus în vis lui Iosif „Ia Pruncul și pe mama Sa”, nu pe „soția ta”, fiindcă Maica Domnului avea pe dreptul Iosif doar ca un protector al ei și al Pruncului Iisus, el nefiind soțul ei și nici tatăl Pruncului Iisus, deoarece adevăratul Său Tată este Tatăl Cel veșnic din cer, după cum va spune Pruncul Însuși la vârsta de 12 ani în templul din Ierusalim(cf. Luca 2, 49).

Lectura evanghelică de astăzi subliniază că Dumnezeu, prin îngerii Săi, ajută pe oameni când aceștia sunt smeriți și singuri și că dreptul Iosif a fost binecuvântat de Dumnezeu să poarte grijă de Copilul Iisus ca un tată adoptiv. De aici învățăm că, totdeauna, copiii au nevoie atât de afecțiunea mamei, cât și de afecțiunea tatălui. Nu era suficientă afecțiunea mamei. Prin aceasta, Dumnezeu ne arată binecuvântarea Lui asupra familiei. După cum la început prin familie a intrat păcatul în lume, întrucât Adam și Eva formau prima familie umană, tot așa acum Mântuitorul lumii, Noul Adam, vine în lume într-o familie ca să vindece lumea de păcatul neascultării de Dumnezeuși de moartea despărțirii de El. Astăzi, familia creștină tradițională este din ce în ce mai amenințată, deoarece trăiește într-o lume secularizată și confuză din punct de vedere spiritual și este confruntată adesea cu sărăcia, nesiguranța zilei de mâine, șomajul, migrația, instabilitatea și dezorientarea.

Evanghelia de astăzi ne mai învață că fiecare copil trebuie păzit, ocrotit; el nu trebuie lăsat pradă frigului și foamei, neștiinței și nesiguranței, violenței și morții. Într-o vreme în care unii părinți își abandonează copiii, iar unii copii uită pe părinții lor, lumina Evangheliei lui Hristos ne arată că binecuvântarea lui Dumnezeu se manifestă acolo unde familia este unită și luptă împreună împotriva relelor și primejdiilor din viața ei, pentru a păstra și cultiva darul sfânt al vieții pământești datorite de Dumnezeu, spre a se pregăti în această viață pentru dobândirea vieții veșnice cerești.

Așadar, să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului și tuturor sfinților să ocrotească familia, să ocrotească și să înmulțească iubirea soților întrelolaltă, iubirea copiilor față de părinți și a părinților față de copii, ca toți să simtă că Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este o binecuvântare pentru întreg neamul omenesc și că în familia credincioasă se pregătește mântuirea omului. De aceea, familia a fost numită „biserica de acasă”. Biserica lui Hristos a ridicat Cununia la rang de Sfântă Taină, întrucât a văzut în taina Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos binecuvântarea lui Dumnezeu pentru familie și pentru întreaga umanitate. Amin!

La finalul Sfintei Liturghii, Preasfințitul Părinte PAISIE Lugojanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei, a citit Gramata patriarhală.

† DANIEL,

Prin harul lui Dumnezeu, Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
Preacucernicului cler, Preacuviosului cin monahal și tuturor preaiubiților dreptcredincioși creștini din de Dumnezeu păzita Arhiepiscopie a Timișoarei și Mitropolie a Banatului, precum și tuturor ascultătorilor și cititorilor acestei Gramate Patriarhale,
Har și pace de la Dumnezeu, Cel în Treime lăudat, iar de la Noi părintească binecuvântare!

Se cuvine să facem cunoscut tuturor că Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a așezat în Sfânta Sa Biserică slujiri și vrednicii deosebite prin trimiterea Preasfântului și de viață făcătorului Duh peste Sfinții Săi Ucenici și Apostoli, întărindu-i pe aceștia întru propovăduirea cuvântului Evangheliei Sale, săvârșirea Sfintelor Taine și călăuzirea credincioșilor pe calea mântuirii (cf. Matei 28, 19), iar Sfinții Apostoli, prin harul Sfântului Duh, au așezat în cetăți episcopi, preoți și diaconi, spre a păstori Biserica lui Hristos (cf. Fapte 20, 28).

De aceea, ca slujitor al Bisericii lui Hristos în vrednicia de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, văzând că a rămas vacant scaunul de Arhiepiscop al Timișoarei

și Mitropolit al Banatului, prin mutarea la Domnul, în ziua de 28 septembrie 2014, a vrednicului de pomenire Arhiepiscopul și Mitropolitul Nicolae (Corneanu), și călăuzit fiind de îndatorirea de a nu lăsa această Arhiepiscopie și Mitropolie lipsită de cârmuitorul ei canonic, pe temeiul prevederilor Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, am convocat la sediul Mitropoliei din Timișoara, în ziua de joi, 6 noiembrie 2014, Sinodul Mitropolitan al Banatului, în cadrul căruia, prin vot secret consultativ, au fost desemnați doi candidați din lista ierarhilor eligibili, iar vineri, 7 noiembrie 2014, ședința specială de consultare a Sinodului Mitropolitan cu membrii Adunării eparhiale a Arhiepiscopiei Timișoarei, cu membrii clerici și mireni din celelalte eparhii ale Mitropoliei, delegați în Adunarea Națională Bisericească și cu ceilalți participanți de drept, în cadrul căreia, prin votul participanților, a fost completată lista stabilită de Sinodul Mitropolitan cu încă un candidat.

Împlinind această procedură statutară bisericească și luând aminte la îndatoririle ce ne revin ca Patriarh, am convocat Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ziua de 16 decembrie 2014, la Reședința Patriarhală din București.

În urma votului exprimat, Sfântul Sinod a ales în scaunul vacant al Arhiepiscopiei Timișoarei și Mitropoliei Banatului pe Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop onorific Ioan, Episcopul Covasnei și Harghitei, care s-a arătat vrednic de această chemare prin: statornicia sa întru dreapta credință; îmbrățișarea vieții monahale în Mănăstirea Lainici, județul Gorj, din Arhiepiscopia Craiovei; pregătirea sa teologică dobândită la Institutul Teologic Universitar din Sibiu; cursurile de doctorat în domeniul studiilor biblice, de egiptologie și orientalistică de la Institutul Biblic din Ierusalim; participarea la întruniri, simpozioane, sesiuni de comunicări și conferințe teologice, în țară și străinătate; slujirea liturgică și pastorală a Sfintei Biserici în diferite trepte și ascultări bisericești: din anul 1990 ca stareț al Mănăstirii Lainici, din februarie 1994 ca superior al Așezămintelor românești de la Locurile Sfinte (Ierusalim și Iordan), apoi, din luna septembrie 1994, prin slujire rodnică în treapta Arhieriei, ca Episcop al Covasnei și Harghitei, iar din data de 23 august 2009 ca Arhiepiscop onorific; prin bogata activitate în slujba ridicării nivelului de reprezentare administrativ-bisericească a Episcopiei păstorite în contextul realităților multiconfesionale și multietnice din acea zonă pastoral-misionară din centrul României; activitatea ierarhică pilduitoare vreme de peste 20 ani, cu rezultate de excepție în domeniul lucrării misionar-pastorale, administrative, edilitar-gospodărești și social-filantropice în scopul consolidării vieții bisericești, constând în creșterea numărului unităților bisericești, edificarea de noi locașuri de cult, precum și repararea și restaurarea celor existente, asigurarea personalului de cult și a personalului neclerical necesar, revigorarea vieții monahale, activități educative, cultural-religioase și editoriale în sprijinul întăririi prezenței ortodoxe și românești în acel ținut străbun; înființarea Centrului

Ecleziastic de documentare „Nicolae Colan” din municipiul Sfântu Gheorghe și a Centrului Cultural „Miron Cristea” din municipiului Miercurea Ciuc; înființarea Editurii eparhiale Grai Românesc și a publicației eparhiale Grai Românesc; co-organizarea, alături de autoritățile publice, a celor douăsprezece ediții ale Universității de Vară de la Izvoru Mureșului, cu participarea reprezentanților comunităților românești din diferite părți ale lumii, precum și a celor douăzeci de ediții ale Sesiunii Naționale de Comunicări științifice „Românii din Sud-Estul Transilvaniei. Istorie. Cultură. Civilizație”.

În toată această perioadă, Înaltpreasfinția Sa a arătat multă abnegație și jertfă, simț practic și organizatoric, responsabilitate în misiunea încredințată, echilibru și realism pastoral.

Drept urmare, potrivit rânduielilor canonice și prevederilor statutare ale Bisericii Ortodoxe Române, astăzi, 28 decembrie 2014, în Duminica după Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Noi, Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, oferim Înaltpreasfințitului Părinte Ioan mantia, crucea și engolpionul, precum și camilafca având cruce, adică însemnele rangului mitropolitan, îi înmănăm cârja arhipăstorească și îl întronizăm ca Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului.

Pe temeiul celor arătate mai sus, al Sfințelor Canoane și al prevederilor art. 26 lit. o) și art. 133 alin. (2) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, facem cunoscut tuturor această Gramată Patriarhală și dăm alesului Arhiepiscop și Mitropolit, Înaltpreasfințitului Părinte Ioan, împuternicirea canonică de păstorire ca Arhiepiscop al de Dumnezeu păzitei

Arhiepiscopii a Timișoarei, cu toate orașele și satele care țin astăzi și vor ține și în viitor de această Sfântă Arhiepiscopie, drept mărturie că Înaltpreasfinția Sa, dobândind această demnitate, are dreptul și puterea de a așeza, după rânduielile Sfintei noastre Biserici și după legile țării: cântăreți, citeți, ipodiaconi, diaconi, preoți și protopopi la toate bisericile din Arhiepiscopia Înaltpreasfinției Sale, precum și stareți și starețe, egumeni și egumene la mănăstiri și schituri și de a rândui toate câte i se cuvin ca ierarh eparhiot, spre folosul duhovnicesc al eparhiei pe care o păstorește pe calea mântuirii, precum și de a exercita drepturile și a îndeplini toate îndatoririle prevăzute de sfințele canoane, de tradiția bisericească și de legiurile Bisericii noastre ca Mitropolit al Banatului.

Din partea Înaltpreasfinției Sale așteptăm, așa cum îndeamnă Canonul 34 Apostolic, cinstire și ascultare față de Patriarhul României, precum și față de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române; să continue și să sporească lucrarea înaintașilor în acest scaun arhiepiscopal și mitropolitan; să lucreze în comuniune cu ceilalți ierarhi din Sinodul Mitropolitan al Mitropoliei Banatului; să arate iubire de neam și grijă părintească pentru parohii și mănăstiri, pentru valorile credinței ortodoxe, pentru cultura creștină, pentru învățământul teologic și religios, precum și dragoste părintească față de clerul și dreptcredincioșii creștini, tineri și vârstnici, făcându-se tuturor călăuză pentru păstrarea neștirbită a drepte credințe și a rânduielilor Bisericii noastre străbune; să cultive relații frățești de cooperare cu Mitropoliile din Transilvania în rezolvarea problemelor comune de ordin pastoral și social ale credincioșilor bănățeni și transilvăneni; să se consulte și să coopereze cu autoritățile de Stat spre binele

Bisericii și al poporului român; să cultive relații de respect reciproc cu alte culte oficial recunoscute, pentru păstrarea păcii sociale.

Așadar, tuturor celor din cinul preoțesc și cinul călugăresc, precum și tuturor dreptcredincioșilor din cuprinsul Arhiepiscopiei Timișoarei, le recomandăm părintește și frățește, cu multă prețuire, pe Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioan, drept chiriarh al lor, chemându-i să îl întâmpine cu dragoste fiască, să îl asculte și să îl cinstească, arătându-i în toate împrejurările sprijin și împreună-lucrare în tot ceea ce săvârșește spre folosul Bisericii și al poporului român.

Prețuind cu multă bucurie însuflețirea și dorința clerului și credincioșilor ortodocși români din Banat de-a păstra dreapta credință, unitatea națională și spirituală, îi povățuim pe toți cu părintească dragoste ca, sub îndrumarea noului lor arhipăstor, să întărească unitatea Ortodoxiei românești, viețuind în pace și în bună înțelegere ca fii duhovnicești care cred cu statornicie în Hristos și „întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”.

Încredințăm pe noul Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, milostivirii Bunului Dumnezeu, rugăciunilor Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, mitropolitul Banatului, precum și ale tuturor sfinților ierarhi, preoți, cuvioși, mucenici, martiri, mărturisitori și apărători ai drepte credințe, care s-au nevoit și au sfințit acest pământ binecuvântat al Banatului.

De asemenea, îl încredințăm pe Înaltpreasfinția Sa rugăciunilor Înaltpreasfințiților și Preasfințiților Părinți ierarhi din Sinodul Mitropolitan al

Mitropoliei Banatului, rugăciunilor cucernicilor preoți din parohii, împreună ostenitori în ogorul Bisericii, rugăciunilor neîncetate ale călugărilor și călugărițelor din mănăstiri și schituri, precum și rugăciunilor binecredincioșilor creștini din Arhiepiscopia Timișoarei, față de care Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioaneste chemat să arate dragoste părintească și purtare de grijă duhovnicească.

Și astfel, într-un cuget și o simțire, împreună să preamărim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea cea deoiființă și nedespărțită. Amin !

† DANIEL

Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Gramată patriarhală nr. 1/2014, emisă în temeiul hotărârii nr. 10.994/16 decembrie 2014 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, potrivit prevederilor art. 25 alin. (6) și art. 133 alin. (2) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, și făcută public la data de 28 decembrie 2014, în Catedrala Mitropolitană din Timișoara, cu hramul Sfinții Trei Ierarhi.

*

Apoi, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române a oferit Înaltpreasfințitului Părinte Ioan însemnul rangului mitropolitan mantia, crucea și engolpionul, precum și camilafca cu cruce, cârja arhipăstorească și l-a întronizat ca Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului, iar Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan a binecuvântat credincioșii în noua sa demnitate. Atmosfera din Catedrală a fost nemaiîntâlnită, preoții, monahii și credincioșii prezenți au strigat într-un cor „Vrednic este, Vrednic este pentru noul Arhipăstor.

S-a remarcat astfel solidaritatea dintre păstor și păstoriți, dintre ierarhi, cler și credincioși. Deasemenea entuziasmul celor prezenți manifestat atât în momentul prezentării lui de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel cât și în momentul ieșirii din Catedrală respective pe treptele Sfântului Locaș unde ca o binecuvântare de la Dumnezeu s-a așternut peste toată Timișoara și întreg Banatul o zăpadă cum rar se întâlnește prin aceste părți.

S-a bucurat cu Duhul Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș și au săltat de bucurie din locașurile dreptilor primii doi mitropoliți de după reactivarea Mitropoliei Banatului: Vasile Lazarescu și Nicolae Corneanu.

*

În cuvântul de instalare, Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL a evocat vrednicia noului Mitropolit al Banatului:

La cele spuse astăzi în Gramata patriarhală pentru întronizarea Înaltpreasfințitului Părinte Ioan ca Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului, adăugăm câteva observații și îndemnuri pastorale.

Dacă privim astăzi Banatul din punct de vedere spiritual, pastoral și misionar, constatăm aici, ca și în alte zone ale României că libertatea pe care a dobândit-o Biserica noastră după căderea regimului comunist în decembrie 1989 a fost folosită cu prioritate pentru a revigora viața spirituală, activitatea culturală, socială și misionară a Bisericii.

Au fost construite biserici noi, create noi școli de teologie ortodoxă, noi parohii, noi mănăstiri, multe centre cultural-educaționale și social-filantropice. A fost dezvoltată o amplă activitate a Bisericii cu tinerii. În Arhiepiscopia Timișoarei, aceste activități au fost promovate și susținute de vrednicul de pomenire Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului, de Preasfințitul Episcop-vicar Paisie Lugojanul, de ostenitorii Centrului eparhial, de Consiliul eparhial și Adunarea eparhială, de clerul din parohii și de monahii din mănăstiri, precum și de o mulțime de credincioși mireni harnici și darnici. Pentru toate aceste împliniri dăm slavă lui Dumnezeu și mulțumim celor ce s-au ostenit în lucrarea pastorală, socială și misionară a Bisericii din Banat.

Cu toate acestea, activitățile actuale ale Bisericii din această zonă trebuie intensificate și multiplicare, în fața mai multor fenomene care slăbesc viața creștină eclezială și personală. Aceste fenomene sunt secularismul materialist-consumist și individualismul indiferentist care erodează viața spirituală a familiei și a comunității, precum și simțul solidarității sau al întrajutorării. La acestea se adaugă fenomenul emigrației și al depopulării parohiilor, din motive economice, mai ales în mediul rural. În acest context, criza spirituală sau morală a societății este amplificată de o prelungită criză economico-financiară. Ca o consecință a acestor fenomene, a crescut numărul parohiilor și al mănăstirilor sărace, care au nevoie de sprijin și încurajare.

Această întrajutorare se poate realiza prin înfrățirea între parohii mai înstărite și parohii sărace, între mănăstiri mai consolidate financiar și mănăstiri sau schituri mai modeste. De asemenea, trebuie identificate noi surse de susținere a activităților pastorale, cultural-misionare și social-filantropice din protopopiate, parohii și mănăstiri. În toate aceste activități trebuie însă promovate corectitudinea și transparența financiară, bazate nu pe teama de sancțiuni, ci pe conștiința că toate activitățile pastoral-misionare

ale Bisericii sunt lucrări sfinte, nu doar Sfânta Liturghie sau Sfintele slujbe din locașul de cult. În acest sens, Sfântul Teodor Studitul spune că oricine împlinește o activitate în folosul comunității creștine săvârșește o liturghie. Însă, dacă activitățile administrative, culturale și sociale ale Bisericii nu sunt percepute ca lucrări sfinte, există pericolul să contribuim noi înșine la secularizarea Bisericii din interiorul ei.

Din această perspectivă, prezența mănăstirilor cu o viață liturgică și spirituală mai intensă influențează pozitiv și viața spirituală a parohiilor. Am observat personal această lucrare benefică de când, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire Mitropolitul Nicolae Corneanu (în anul 2003), am înființat, în satul natal, Dobrești, județul Timiș, o mănăstire cu ajutorul unor monahi veniți aici de la Mănăstirea Sihăstria de Neamț, din Moldova.

Banatul a avut mănăstiri multe înainte de stăpânirea otomană și habsburgică, dar puține au mai rămas în secolul 19 și 20. De aceea, după anul 1990, ierarhii ortodocși români de la Timișoara, Arad și Caransebeș s-au străduit să reînființeze sau să înființeze mănăstiri și schituri noi, care contribuie la o promovare mai intensă a spiritualității ortodoxe astăzi.

De asemenea, Postul de Radio TRINITAS, Televiziunea TRINITAS și Ziarul Lumina ale Patriarhiei Române sunt de un real folos pentru promovarea credinței creștine ortodoxe și a spiritualității românești, atât în viața parohiilor, cât și în viața mănăstirilor din toată România, dar mai ales în comunitățile bisericești, care se confruntă cu fenomenul prozelitismului eterodox, ai cărui agenți profită de sărăcia materială a multor creștini ortodocși, oferindu-le ajutoare materiale, spre a-i îndepărta de Biserica lor strămoșească și a-i atrage la alte credințe.

Din acest motiv, trebuie intensificată cateheza ortodoxă nu numai pentru copii și tineri, ci și pentru adulți. În același timp, toate slujbele liturgice ortodoxe trebuie săvârșite corect și deplin, fără prescurtări și inovații arbitrare, izvorâte din ignoranță teologică sau din aroganță individuală, sub pretextul că omul modern-secularizat este grăbit. Cel ce este grăbit sau comod în viața spirituală, evitând rugăciunea stăruitoare, postul și pocăința, de fapt evacuează Crucea din creștinism și nu va simți deplin bucuria și pacea Învierii lui Hristos în viața sa.

Înaltpreasfințite Părinte Ioan,

Unele din aceste aspecte pastorale prezentate succint aici le-ați întâlnit în cei 20 de ani de activitate pastorală într-o zonă a României în care românii sunt minoritari. Însă înțelepciunea și curajul, dragostea de Biserică și Neam, hărnicia și dărnicia pe care le-ați cultivat și fructificat până acum vă vor fi de mare folos în noua slujire pastorală din Banat în care intrați acum. Experiența unei conviețuiri pașnice cu alte etnii și cu alte confesiuni religioase din Harghita și Covasna va fi de mare folos în promovarea relațiilor de bună conviețuire cu alte etnii și confesiuni din Banat, unde, alături de români, conviețuiesc, de secole, germani, șvabi, sârbi, maghiari, evrei, iar mai recent și mulți italieni în municipiul Timișoara. Toți aceștia s-au bucurat de-a lungul timpului de

ospitalitatea și respectul românilor bănățeni, care la rândul lor au învățat adesea de la alte etnii multe lucruri practice privind modul de-a organiza activitățile familiei și ale comunității.

Timișoara, cel mai important centru universitar din vestul României, oraș multietnic și multiconfesional, este o punte de legătură între România și Europa Occidentală, fără însă a uita identitatea și vocația sa românească, legătura sa cu Transilvania, cu Țara Românească și cu Moldova. Acesta a fost motivul principal pentru care Catedrala mitropolitană din Timișoara a fost construită în stil moldav ștefanian adaptat la mediul urban. Iar ospitalitatea pe care bănățenii au arătat-o muncitorilor veniți din Moldova în anii 1970 și apoi celor din Maramureș explică faptul că astăzi populația județului Timiș numără 30% moldoveni și un număr mai restrâns de ardeleni.

Totuși, în această mare diversitate culturală din Banat, esențial rămâne mesajul Evangheliei iubirii milostive a lui Hristos Cel ce a crescut în Nazaret și a activat mult timp în Capernaum, adică în două orașe din Galileea neamurilor (pe care ați vizitat-o adesea), deoarece iubirea Sa nemărginită cuprinde toate persoanele umane și toate popoarele. Ca înțelept arhipăstor al Bisericii din Banat veți constata, ca și în Transilvania, că iubirea părintească sinceră arătată ierarhilor din Mitropolie, preoților, monahilor și credincioșilor din eparhie este cea mai sfântă lucrare de arhipăstorie a oamenilor pe calea mântuirii spre Împărăția iubirii și fericirii eterne a Preasfintei Treimi.

Hristos Domnul, Capul și Arhipăstorul veșnic al Bisericii Sale să vă ajute să aveți bucuria lucrării duhovnicești roditoare în această Mitropolie, întru mulți și binecuvântați ani!

*

În numele monahilor, clericilor și credincioșilor Arhiepiscopiei Timișoarei, pr. IONEL POPESCU, vicar eparhial, a adresat un cuvânt de felicitare noului arhipăstor.

Preafericite Părinte Patriarh,

Înaltpreasfințite Părinte Ioan, Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului,

Înaltpreasfințiile și Preasfințiile Voastre,

Onorați reprezentanți ai cultelor religioase,

Stimate autorități centrale și locale,

Preacuvioși și preacucernici părinți,

Preacuvioase maici,

Dragi oaspeți,

Iubiți credincioși,

Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Timișoarei și Mitropolia Banatului au trecut, în toamna acestui an, prin momentul greu al despărțirii de vrednicul arhiepiscop și mitropolit Nicolae Corneanu, care ne-a arhipăstorit vreme de 52 de ani. După aceste clipe de profundă durere, bunul Dumnezeu ne învrednicește acum, la sărbătoarea Nașterii Fiului Său și în pragul Anului Nou 2015, de bucurii negrăite, prin chemarea la cârma Bisericii bănățene a noului nostru arhipăstor, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioan Selejan, fost Arhiepiscop onorific și întâistătător al Episcopiei Covasnei și Harghitei. De aceea, 28 decembrie 2014 este pentru noi, clericii, monahii și credincioșii bănățeni, ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim întru ea. Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioan,

astăzi începem împreună o etapă nouă în istoria Bisericii de pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu, așa după cum, în decembrie 1989, am început, prin jertfa eroilor martiri și a luptătorilor din Timișoara și din toată țara, o viață nouă, izvorâtă din credința celor care au înfruntat cu pieptul gol gloanțele regimului comunist, fiind considerați vinovați că voiau să fie liberi și au avut curajul să strige: Există Dumnezeu, Dumnezeu este cu noi... și să rostească rugăciunile Tatăl nostru și Crezul.

Municipiul Timișoara, în care s-a aprins la 16 decembrie 1989 flacăra libertății și a demnității noastre, călcate în picioare de un regim totalitar, comunist și fără Dumnezeu, Vă primește astăzi cu stălpările bucuriei, ale nădejzii și ale dragostei, așa cum i-au primit înaintașii noștri, în urmă cu mai bine de 100 de ani, pe vlădicii Ioan Popasu, Nicolae Popea și Miron Cristea, veniți în Banat, la Caransebeș, din cetatea spiritualității ardelenene, Sibiu. Credem că nu întâmplător, cel din urmă a fost Elie Miron Cristea, originar din Toplița Harghitei, zonă în care Înaltpreasfinția Voastră ați arhipăstorit vreme de 20 de ani (1994-2014) și ați legat atâtea răni.

Acum, Înaltpreasfinția Voastră reveniți pe plaiurile unde ați lucrat în tinerețe, Vă apropiați de frumoasa țară a Beiușului natal, unde, așa cum scria cineva, se văd mereu torțele arzânde ale credinței și ale spiritualității noastre bimilenare, de unde ați plecat cu zeci de ani în urmă ca să înmulțiți talanții pe care i-ați primit de la Tatăl ceresc.

După ce ați făcut studiile tehnice la Colegiul „Constantin Brâncuși” din Oradea și la Facultatea de Instalații și Automatizări din București, Dumnezeu

V-a chemat la o slujire înaltă în via Sa și, după închinovierea la Mănăstirea Lainici, ați studiat Teologia Ortodoxă la Craiova și Sibiu. Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici V-a însoțit apoi, cu rugăciunile sale, în ascultările de stareț al acelei mănăstiri, până când Patriarhia Română V-a numit Superior al Așezămintelor Românești din Țara Sfântă, fiind ajutat mult de rugăciunile Sfântului Ioan Iacob de la Neamț-Hozevitul. De acolo ați fost chemat să împliniți greua misiune de slujire a românilor ortodocși din părțile Covasnei și ale Harghitei, pentru care ați fost și rămâneți un adevărat părinte și arhipăstor, prin rodnicile împliniri pe tărâm bisericesc, misionar, școlar și administrativ-gospodăresc, urmând exemplul Sfântului Ierarh Andrei Șaguna. De altfel, numai prin rugăciunile acestor sfinți ați reușit să duceți „corabia acestei Biserici printre stânci”, pentru că, așa cum spuneți într-un interviu, „drumul nostru este spre cer, spre Dumnezeu”.

Osteneala celor 20 de ani de muncă, „din straja dimineții și până în noapte”, în eparhia Covasnei și Harghitei s-a concretizat în ridicarea din temelii a zeci de biserici și mănăstiri, sute de lăcașuri de cult fiind renovate și redată slujirii, fără a uita să „șezeți preoți prin cetăți”, cum îl îndemna Apostolul Pavel pe ucenicul său Timotei, episcopul Efesului, cu ajutorul cărora ați menținut aprinsă flacăra credinței noastre dreptmăritoare și a demnități românești în sufletul vrednicilor credincioși de acolo.

După acești 20 de ani de aspre nevoițe, multe numai de Dumnezeu știute, încununată de rodnice împliniri, bunul Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș și ale multor preoți, monahi și credincioși bănățeni, V-a rânduit să deveniți arhipăstorul eparhiei Timșoarei, cu o istorie bogată, dar adesea greu încercată, teritoriu în care, după cucerirea Daciei de către romani, Evanghelia a fost adusă de negustori, soldați și funcționari romani deveniți creștini, despre care grăiesc peste veacuri, piesele paleo-creștine din secolele III-IV, descoperite aici de către arheologi.

Fără a stăruii prea mult asupra acestui aspect, precizăm, totuși, că viața bisericească din părțile Banatului s-a aflat sub influența Bizanțului, fiind, în primele secole, sub jurisdicția episcopilor din sudul Dunării, iar apoi bănățenii au avut proprii lor episcopi. Străvechile mănăstiri din Banat, în număr de aproximativ 600, între care aflându-se și Mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul” de la Morisena, Cenad, întemeiată de voievodul Ahtum, ori Mănăstirea „Sfântul Gheorghe” de la Maidan (Oravița), dau mărturie despre viața creștină intensă în această zonă. Din nefericire, stăpânirile otomană și habsburgică au determinat strămutarea unor populații și au cauzat multiple greutăți Bisericii din Banat. De aceea, sediile episcopale de aici s-au mutat în diferite locuri, la Mehadia, la Timșoara și la Caransebeș, uneori în legătură cu Vârșețul, iar altelei români bănățeni s-au aflat și sub jurisdicția ierarhilor de la Râmnic.

Vrednic de semnalat este faptul că, între 1650-1653, la Timșoara a păstorit Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, venit de la Muntele Athos, care a

influențat în mod deosebit viața duhovnicească a înaintașilor noștri și a rămas pentru totdeauna ocrotitorul nostru spiritual.

Devenit spațiu multiconfesional, multiethnic și pluricultural, Banatul s-a remarcat datorită bunei conviețuiri existente între români și locuitorii de alte credințe ori etnii, ortodocșii bănățeni apărându-și însă „legea strămoșească”, adică dreapta credință, limba și tradițiile străvechi. Dorința bănățenilor a fost mereu aceea de a avea o eparhie cu sediul la Timișoara, așa cum cerea Eftimie Murgu la Marea adunare din 15/27 iunie 1848 de pe „Câmpia Libertății” din Lugoj, de a se înscrie între revendicările românilor și aceea de a-și avea obișnuitul lor mitropolit.

Eforturile românilor ortodocși din Banat au fost răsplătite după reînființarea Mitropoliei Ardealului, în anul 1864, cu sediul la Sibiu, când au fost reactivate Episcopia Caransebeșului și Episcopia Aradului, cărora le-au fost arondate parohiile din partea sudică și, respectiv, nordică a Banatului.

Reînființarea Episcopiei din Timișoara a fost posibilă abia în anul 1939, urmare stăruinței multor credincioși, în frunte cu Emanuil Ungurianu, a episcopului Vasile Lăzărescu și a episcopilor Andrei Magieru de la Arad și Veniamin Nistor de la Caransebeș, iar la 26 octombrie 1947 aceasta a fost ridicată la rang de Arhiepiscopie și Mitropolie a Banatului, având ca arhipăstor pe mitropolitul Vasile Lăzărescu.

Mult s-au străduit vrednicii de pomenire mitropoliții Vasile Lăzărescu și Nicolae Corneanu să organizeze și să înzestreze cu toate cele necesare această eparhie. Datorită lor avem acum 6 protopopiate cu multe parohii și 70 de filii, în care slujesc preoți și diaconi, 11 așezăminte monahale, tipografie și atelier de lumânări, Facultate de Teologie și Liceu teologic, sute de profesori în învățământul religios, multiple activități și instituții bisericesti, culturale, economice, patrimoniale și social-filantropice și o viață duhovnicească bogată, întreținută de ASCOR, Liga tinerilor creștini-ortodocși, Asociația Creștin-Ortodoxă „Oastea Domnului”, Societatea Femeilor

Creștin-Ortodoxe, diferite fundații și asociații, grădinița „Troita” și Școala Ortodoxă „Antim Ivireanul”.

Toate aceste așezăminte bisericești, împreună cu preacuvioșii și preacucernicii părinți, cu preacuvioasele maici, cu membrii Permanenței Consiliului Eparhial, ai Adunării Eparhiale și cu ceata bunilor credincioși, timișoreni și bănățeni, între care, la loc de frunte, se situează copiii din școli și licee, tinerii care studiază în universitățile bănățene și caută o viață duhovnicească autentică, precum și repere morale ori intelectuale, Vă primim, Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit, ca pe trimisul lui Dumnezeu și ca pe arhierul care să ne dăruiască „hrana duhovnicească la bună vreme” și să ne conducă pe cărarea raiului.

Societatea în care trăim se confruntă cu tot mai multe provocări la adresa omului, a religiei în general și a creștinismului în special, simte deja efectele secularizării, consumismul își întinde tentaculele peste tot, indiferentismul și egoismul ne îngrijorează tot mai mult. Noi însă, sub înțeleapta arhipăstorie a Înaltpreasfinției Voastre, nu dorim să ne pierdem valorile credinței și ale neamului nostru, nu dorim să renunțăm la tezaurul de învățături, virtuți și tradiții moștenite de la înaintași, nu dorim să adunăm comori pe pământ, ci, așa cum spuneți Înaltpreasfinția Voastră, Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioan, dorim să adunăm mai mult în cer, să fim o Biserică vie și dinamică, sfințitoare și mântuitoare. Iar acest lucru nu este posibil fără lucrarea arhierului-episcop, chip al Arhierului veșnic, Hristos, în care se arată deplinătatea harului. Mântuitorul Hristos, Arhierul cel mare și veșnic, a împlinit lucrarea Sa ca arhieru, învățător și păstor și S-a adus pe Sine jertfă pe Cruce pentru mântuirea tuturor oamenilor.

Arhierul-episcop este și el așezat în Biserică pentru a-i conduce pe credincioși pe calea mântuirii, având mereu înaintea ochilor sufletești convingerea că Dumnezeu îl întărește și îl luminează prin Duhul Sfânt, Care pe cele slabe le întărește și pe cele de lipsă le împlinește.

Astăzi, mai mult decât oricând, avem nevoie, așadar, de spiritualitate, de armonie și de bună înțelegere, de stabilitate și de unitate, așa cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur: Căci în Biserică trebuie să trăim ca într-o casă, adică trebuie să ne găsim cu toții ca și cum am fi un singur trup, după cum și Botezul este unul și masa este una și izvorul este unul și zidirea este una și Tatăl este unul....

Banatul încredințat Înaltpreasfinției Voastre spre arhipăstorie are nevoie de dialog deschis și corect cu cei de altă credință și naționalitate, ca să Vă cităm tot pe Înaltpreasfinția Voastră, are nevoie de relații frățești și de căutare sinceră a unei mărturii comune aduse unicului Dumnezeu. Nu este vorba însă de a relativiza adevărurile teologice și de a negocia ceea ce nu este negociabil, cum spunea un teolog al Bisericii noastre, adică credința, ci de a trata în duhul iubirii evanghelice, pentru a împlini cuvântul apostolului: Un Domn, o credință, un Botez.

Pregătirea teologică pe care ați acumulat-o în țară și în străinătate, experiența dovedită în greaua misiune arhierască din Episcopia Covasnei și Harghitei, modul

pașnic în care ați rezolvat multe probleme cu care ați fost confruntat în 20 de ani de arhierie și mărturisirea făcută chiar în ziua alegerii în scaunul de Arhiepiscop al Timișoarei și de Mitropolit al Banatului, că Vă îndreptați spre Banat cu dorința sinceră de a-L sluji pe Dumnezeu și de a fi alături de credincioși la bine și la rău, ne oferă garanția sigură că relațiile de bună colaborare între Biserica noastră și celelalte confesiuni creștine ori religii de aici, dar și cu frații români ortodocși din Banatul sârbesc, statornicite, mai ales, de înaintașul Înaltpreasfinției Voastre, mitropolitul Nicolae Corneanu, vor fi păstrate și chiar promovate.

Totodată, Vă mulțumim, Preafericite Părinte Patriarh, pentru aleasa purtare de grijă și pentru dragostea părintească arătată în perioada cât ați condus această eparhie în calitate de Locțiitor de Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului, mulțumim ierarhilor Sfântului Sinod prezenți aici și Preasfințitului Părinte Episcop-vicar Paisie Lugojanul pentru toată osteneala slujirii arhieresti și pentru organizarea evenimentului de azi.

În numele clerului și al credincioșilor Arhiepiscopiei Timișoarei, Vă întâmpinăm, Înaltpreasfințite Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Ioan, cu urarea: bine ați venit la noi, ca să ne binecuvântați și să ne păstoriți cu rodnice împliniri și cu alese bucurii, întru mulți și fericiți ani, spre slava Preasfintei Treimi și binele Bisericii lui Hristos din Banat.

*

Apoi, dl. Victor Opaschi, secretar de stat pentru culte a adresat de asemenea, un mesaj de felicitare pentru Mitropolitul Banatului, asigurându-l de tot sprijinul în lucrarea de arhipăstorie a Bisericii din Banat.

*

La final, Înaltpreasfințitul IOAN, Mitropolitul Banatului a mulțumit lui Dumnezeu pentru binefacerile primite. Cuvântul Înaltpreasfințitului Ioan Selejan la întronizarea ca Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului: Preafericite Părinte Patriarh,

Înaltpreasfințiile și Preasfințiile Voastre,
 Onorați reprezentanți ai cultelor religioase,
 Stimată oficialități centrale și locale,
 Precuvioși și precucernici părinți,
 Precuvioase maici,
 Iubiți fii ai Banatului,

În textul Evangheliei citit astăzi găsim cuvintele proorocului care zice: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu“ (Osea 11, 1). Cel cărui a i s-a încredințat ocrotirea Pruncului Dumnezeiesc a fost Dreptul Iosif, a cărui pomenire o face azi Sfânta Biserică. Dreptul Iosif primește poruncă în vis, de la înger, care îi zice: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.“ (Mt. 2,13). Doamne, Tu, Care ai mulțimi nenumărate de îngeri, îi dai poruncă unui om să-L ocrotească pe Fiul Tău?! Ce har a primit acest pământean - Dreptul Iosif - ca el să ia chip de înger păzitor al Fiului lui Dumnezeu?!

Iubiți credincioși,

Irod a fost primul om, care, pus în fața Luminii celei de Sus, s-a văzut pe sine și apoi a căzut în sine și din sine a căzut în adânc, în râul de sânge al nevinovaților prunci pe care i-a ucis. Irod, prin uciderea pruncilor, deschide poarta unei noi galaxii în univers, galaxia martirilor. Cei ce se luptă cu Dumnezeu au o gândire cu sumă zero și au intrat în noaptea minții. Pendula timpului pentru ei se oprește deasupra mormântului. Azi, Irod nu mai taie capul pruncilor, însă, din nefericire, se încearcă tot mai mult să li se taie mintea. Iubite mame, ce vom răspunde lui Dumnezeu și sociologilor la întrebarea: de ce, în școlile noastre, în urmă cu o sută de ani, erau mai mulți copii decât azi?! Oare suntem noi, cei de azi, autorii ultimului act din tragedia neamului nostru românesc? A face socoteli cu moartea este cea mai cumplită aritmetică pentru un neam. În decursul frământatei istorii a neamului românesc, unii au făcut socoteli cu moartea pentru neamul nostru, dar n-au reușit, pentru că Dumnezeu a fost cu noi și cu strămoșii noștri.

Iubiți credincioși,

Dreptul Iosif a luat pe Pruncul Iisus- Fiul lui Dumnezeu- și pe maica Sa și au fugit într-o țară străină. Iată ce conlucrare tainică între Dumnezeu și om,

omul fiind chemat să fie împreună lucrător cu Dumnezeu. Doamne, azi mă chemi să fiu împreună lucrător cu Tine aici, la brazda de vest a României, în străvechiul pământ al Daciei, în vatra Banatului. Ținând cont de faptul istoric că legiunile romane se mișcau dintr-o parte în alta a Imperiului Roman, prin analogie, putem să spunem că, încă din perioada ocupației romane, printre ostașii romani se aflau și creștini. Mărturiile arheologice din secolele al III-lea și al IV-lea ne pun în față urme materiale ale culturii și credinței creștine din părțile Banatului. Poziția geografică a Banatului- în vecinătate cu Imperiul Bizantin și cu Muntele Athos- fac din această zonă un centru creștin puternic, încă din mileniul întâi, încununat de întemeierea unor mănăstiri precum Sfântul Ioan Botezătorul de la Morisena sau Sfântul Gheorghe de la Maidan (Oravița), mănăstiri ctitorite la începutul secolului al XI-lea. Aceste mănăstiri au fost vetre de cultură și credință creștină în jurul cărora s-a dezvoltat o viață bisericească intensă. Spre aceste vetre de sihăstrie se va îndrepta în anul 1650 un sihastru din Muntele Athos- pe nume de călugărie Iosif- care va conduce Biserica din Banat în calitate de mitropolit între anii 1650-1653. Pentru viața lui aleasă a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1956 (7 octombrie). Câte mame sfinte, câți părinți sfinți n-a dat Banatul! Banatul este și el un antimis cu sfinte moaște Reașezarea din punct de vedere canonic și administrativ a Timișoarei la loc de cinste în Biserica Ortodoxă Română, s-a făcut cu mari greutate, având în vedere contextul istoric al stăpânirilor străine (otomane și hasburgice).

Sfântul Mitropolit Andrei Șaguna a fost unul din ierarhii care a promovat Biserica din Banat dându-și seama de importanța unui scaun vlădicesc la Timișoara. Ca o încununare a strădaniilor bunilor credincioși din Banat, după terminarea lucrărilor la această catedrală (63/32- 82 ha-1500mp), scaunul vlădicesc de la Timișoara, în anul 1947, revine la tradiția istorică bisericească, la rang de mitropolie. Pe acest scaun vlădicesc a urcat Mitropolitul Vasile Lăzărescu și apoi, timp de o jumătate de veac, vrednicul de pomenire Mitropolitul Nicolae Corneanu. Doamne, ia-mă Tu de mână și învață-mă să fac primii pași în aceste locuri binecuvântate de Tine, în care au trăit și Ți-au slujit Ție și neamului nostru strămoșii sfinți din Banat, așa cum m-a învățat maica mea să fac primii pașii în vatra casei părintești. De azi, Banatul va fi pentru mine pridvorul Raiului, de unde, Doamne, să ne primești la Tine pe toți cei ce vom mărturisi credința în Preasfânta Treime Dumnezeu și „ne vom face tuturor toate“.(cf 1 Cor. 9, 22). Doamne, dă-mi cheile acestui sfânt tezaur al Bisericii și al neamului nostru din Banat și ajuta-mă ca, împreună cu cinstitul cler și cu bunii credincioși, să-l păstrăm în sfințenie și să mai adăugăm la el lacrimile credinței și ale pocăinței noastre! În Sfânta Biserică Îl vom cunoaște pe Dumnezeu Tatăl, vom trăi viața în Hristos și vom dobândi pe Duhul Sfânt.

„Biserica, care era duhovnicească, s-a arătat în Trupul lui Hristos, arătându-ne că, dacă cineva din noi va păstra Biserica în trupul său și nu o va strica, va primi pe Duhul cel Sfânt“ ne spune Sfântul Clement Romanul (PSB vol. I , pag.119). Sfântul Ignatie Teoforul zice: „Unde este Hristos, acolo este și Biserica Universală.“ (Epistola către Smirneni cap. VIII, 2 în PSB vol.1, pag.222). „Biserica este casa binecuvântată și locul de primire al harului dumnezeiesc“ spune Sfântul Ambrozie al Milanului (PSB vol.53, pag. 284). Întemeierea Bisericii este creația lumii din nou: în ea se creează cer nou. (cf. Is.65,17), (Sf. Grigorie de Nyssa, PSB vol.29, pag.292). Astăzi, când trăim într-o lume din care se dorește a fi izgonit Hristos, ierarhii, preoții și credincioșii sunt chemați mai mult ca oricând să rămână neclintiți în Trupul viu al Bisericii. România este o țară creștină, România este țara lui Hristos.

Biserica este maica mângâierii celor în suferință. Biserica dă sfinți Raiului și neamului fii binecuvântați. În Biserică ne regăsim pe noi, dar și lumea creată de Dumnezeu. Biserica este spațiul de nădejde și de comuniune al tuturor fiilor ei, indiferent de starea socială. Rolul slujitorilor Sfințelor Altare este să pregătească poporul lui Dumnezeu pentru Împărăția Sa. Arhiepiscopul poartă o mare responsabilitate în viața Bisericii. El „este luat dintre oameni, pentru oameni, spre cele ale lui Dumnezeu.“ (Evrei 5, 1). El este chemat „să se facă tuturor toate“ și „în orice chip să-i mântuiască pe unii“ după cum spune Sfântul Apostol Pavel (cf. 1 Cor. 9, 22). Arhiepiscopul, prin slujitorii Sfințelor Altare, adună poporul dreptcredincios în jurul Sfântului Potir, unde Se află Hristos Domnul. Aici mărturisim

aceeași credință izvorâtă din Evanghelia lui Hristos și din cuvintele și trăirile Sfinților Părinți ai Bisericii. Arhiepiscopul este garantul păstrării și mărturisirii de credință a Bisericii, al păstrării Tradiției Sfinte și a rânduielilor liturgice din Biserică. El integrează credincioșii din eparhia sa în sânul Bisericii neamului său și prin aceasta în sânul Bisericii Universale a lui Hristos. El este chemat să devină glasul lui Dumnezeu pe pământ, să ia Crucea lui Hristos și s-o ducă pe Golgota neamului său. Arhiepiscopul este împreună lucrător cu preoții din eparhia sa; cu ei și prin ei cheamă și îndrumă poporul lui Dumnezeu pe cărarea Raiului.

Cinstiți părinți,

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne ajute ca, împreună lucrând, să primim răsplata celui care a știut să-și înmulțească talanții. Parohia pe care o păstoriți este locul unde împărtășiți credincioșilor Cuvântul, Trupul și Sângele lui Hristos. Azi se produc mutații demografice în parohii, iar cele de la sate au o populație din ce în ce mai îmbătrânită. Suntem provocați azi să răspundem problemelor noi care apar într-o societate tot mai secularizată. Azi, preotul nu poate sluji doar la un sigur altar, ci el trebuie să slujească și la altarul milei, al întrajutorării celor în nevoi și în necazuri. Bătrânii nu sunt la marginea lumii, ci ei trăiesc în pridvorul Împărăției lui Dumnezeu. Tinerele vlăstare ale Banatului trebuie să fie o prioritate a misiunii noastre pastorale. Ei sunt viitorul Bisericii din Banat și al neamului nostru. Educația copilului începe chiar din pântecul maicii sale; el trebuie păzit de atâtea ispite care sunt azi în societatea

noastră. Biserica și școala trebuie să conlucreze cât mai strâns pentru a lăsa Bisericii și neamului fii de nădejde, buni creștini și buni români, iubitori de Dumnezeu, de neam și de țară. De asemenea, școala teologică are menirea să formeze tineri bine pregătiți și cu o trăire aleasă pentru sfintele altare. Viețuitorilor din mănăstiri,

Vă îndemn să trăiți după rânduielile Sfinților Părinți și ale marilor duhovnici, făcând din mănăstire o oază duhovnicească spre mângâierea celor ce vin cu evlavie spre aceste vetre vechi de spiritualitate românească.

Iubiți fii duhovnicești ai Banatului,

Am răspuns azi chemării fraților voastre și a Sfântului Sinod de a veni aici, pe aceste locuri binecuvântate de Dumnezeu, în care au slujit atâția ierarhi sfinți, printre care și Sfântul Iosif de la Partoș. Vin cu dorința sinceră și sfântă de a fi slujitorul lui Dumnezeu și al fraților voastre. Aveți aici un distins corp universitar care a pregătit atâția fii ai neamului nostru românesc. Iată una din bogățiile Banatului. Împună cu cei care slujesc la altarul școlii, cu preoții din eparhie și cu autoritățile locale, aș dori să-mi unesc truda mea spre binele Bisericii și al neamului. Fiii Banatului s-au adus jertfe vii aici, în Timișoara, în Decembrie 1989, aprinzând din inima lor candela unui veac nou- cel al credinței în Dumnezeu. Celor care s-au jertfit le port respect și recunoștință, iar celor care au rămas cu lacrimi pe obraz, aș dori să le fiu o sinceră mângâiere.

Iubiți fii ai Banatului,

De azi veți fi în rugăciunile mele pe care le voi înălța către Bunul Dumnezeu. Cu ziua de azi trec din Mitropolia Ardealului în cea a Banatului, dar rămân statornic în credința mea și în dorința sinceră de a sluji lui Dumnezeu și Bisericii neamului nostru românesc. Îi asigur de tot respectul meu pe toți cei ce locuiesc în Banat, chiar dacă sunt de un alt neam și de o altă credință. Nădăjduiesc într-o bună colaborare spre binele tuturor celor ce locuiesc aici, în acest binecuvântat pământ al Banatului. Întind o mână caldă și

prietenoasă fraților noștri aflați dincolo de frontiera de sud-vest a țării și-i asigur de dragostea și prețuirea mea.

Preafericirea Voastră,

Ați întronizat și ați hirotonit mai mulți ierarhi din Biserica Ortodoxă Română, iar azi ați întronizat pe Mitropolitul Banatului. V-ați născut pe aceste meleaguri care au un loc aparte în inima Preafericirii Voastre. De aceste meleaguri Vă leagă binecuvântații ani ai copilăriei și ai primului abecedar. De aici V-a chemat Dumnezeu la cea mai înaltă și grea slujire din Biserica Ortodoxă Română, aceea de Patriarh.

Preafericirea Voastră, purtați crucea unei întregi biserici, iar mie mi-ați încredințat de azi să port Crucea Banatului. Mulțumesc Preafericirii Voastre și Sfântului Sinod pentru încredere și Vă rog să mă pomeniți în rugăciunile Preafericirii Voastre.

Mă îndrept acum, în cuvântul meu, către venerabilul Vlădică Timotei al Aradului, către Preasfințitul Lucian al Caransebeșului, către Preasfințitul Paisie, rugându-i ca împreună să slujim lui Dumnezeu și credincioșilor din Banat.

Las cuvânt de mângâiere preoților, cinului monahal și credincioșilor din Eparhia Munților pe care nu-i voi uita în rugăciunile mele.

Dumnezeu să fie cu mine și cu toți cei ce azi îmi sunt încredințați spre păstorire!

*

După ceremonia de întronizare, a urmat un schimb de daruri. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, a dăruit noului mitropolit mai multe volume editate de Patriarhia Română și o cruce de binecuvântare. La rândul său, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan a oferit Întâistătorului Sfintei noastre Biserici o icoană a Sfântului Proroc Daniel. Credincioșii au primit din partea Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române iconițe cu praznicul Nașterii Domnului.

La final, soborul arhierilor, împreună cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan, au ieșit pe esplanada Catedralei Mitropolitane, iar noul mitropolit al bănățenilor i-a binecuvântat pe toți cei prezenți.

*

Amintim totodată și faptul că la acest eveniment Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a primit titlul de cetățean de onoare al județului Timiș. Solemnitatea a avut în sala „Viena” a Hotelului Timișoara, în prezența celor 17 ierarhi ai Sfântului Sinod participanți la ceremonia de întronizare, a autorităților locale și județene, a clericilor, monahilor și monahiilor din Arhiepiscopia Timișoarei și Episcopia Covasnei și Harghitei. În deschiderea evenimentului, Titu Bojin, președintele Consiliului Județean Timiș a dat citire Laudatio-ului

în care au fost evidențiate meritele Preafericirii Sale, un vrednic fiu al Banatului, care prin activitățile desfășurate pe plan ecumenic și cultural a făcut cinste Bisericii Bănățene și Județului Timiș. În continuare, Preafericirii Sale i-au fost înmânate un colan de argint împodobit cu mai multe medalioane reprezentând stema județului, o medalie și o plachetă cu însemnele județului Timiș. „Suntem bucuroși că Județul Timiș avansează în multe privințe și este o punte de legătură între România și Europa Occidentală. Vă mulțumim pentru această frumoasă și nobilă distincție și totodată, rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvinteze Consiliul Județean, pe toți membrii Consiliului Județean, orașul Timișoara, Județul Timiș. Biserica împreună cu autoritățile locale, ajutate de cele centrale dorește să aducă bucurie oamenilor, deoarece aceștia ne acordă încredere”, a precizat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel. La rândul său, Preafericirea Sa a dăruit Consiliului Județean icoana cu Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, întrucât anul acesta a fost dedicat Sfinților Martiri Brâncoveni în Patriarhia Română, dar și Anul Brâncoveanu, proclamat de Guvernul României. Președintele Consiliului Județean Timiș, Titu Bojin a primit din partea Preafericirii Sale, diploma și medalia Omagială Sfinții Martiri Brâncoveni. De asemenea, și noul mitropolit al Banatului, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan Selejan a primit din partea Consiliului Județean o diplomă de onoare și însemnul Județului Timiș.

REDACTIA

